

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 306/2503

นายสอด อาญา โจทก์ นายเขียน ที่ 1 นายเข้ม ที่ 2 นายตัด ที่ 3 นายบุตร ที่ 4 จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 179, ป.วิ.อ. มาตรา 66, ป.วิ.พ. มาตรา 40, ป.วิ.พ. มาตรา 132

ย่อ / หลักกฎหมาย

การขอเลื่อนสืบพยานโจทก์ถึง 6 ครั้ง ถ้าแต่ละครั้งไม่ใช่ความผิดของโจทก์ ศาลก็ไม่ควรสั่งจำหน่ายคดี ในการนัดสืบพยานโจทก์ครั้งที่ 4 พยานโจทก์บางคนโทรเลขแจ้งว่าป่วย บางคนเซ็นทราบนัดแล้วไม่มาศาลโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้อง โจทก์แถลงขอให้ศาลออกหมายจับพยานศาลสั่งให้ไต่สวนก่อนออกหมายจับและสั่งให้นัดสืบพยานโจทก์ต่อไปและออกหมายเรียกพยานโดยกำหนดวันไว้ด้วยเป็นวันหลังจากวันนัดไต่สวนเพื่อออกหมายจับพยาน การที่ในวันนัดไต่สวนไม่มีคู่ความมาศาลเลย ทั้ง 2 ฝ่าย เช่นนี้ จะถือว่าเป็นความผิดของโจทก์ไม่ได้เพราะการออกหมายเรียกให้พยานมาเบิกความในวันต่อไปนั้น ก็เท่ากับให้โอกาสพยานอีกครั้ง การไต่สวนเพื่อออกหมายจับก็ย่อมไม่จำเป็นซึ่งโจทก์อาจเข้าใจ เช่นนี้ก็ได้ จึงไม่ได้มาศาลในวันนัดไต่สวน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้ง 4 คน ฐานใช้ตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตเบิกความเท็จละเมิด ศาลไต่สวนมูลฟ้องคดีมีมูล จำเลยทั้ง 4 คน ให้การปฏิเสธ นัดสืบพยานโจทก์ครั้งแรก นายเขียนจำเลยกับนายทินนายประกันขอเลื่อนเพราะนายบุตรจำเลยไม่ได้มาศาลอ้างเหตุทำศพมารดา นัดที่ 2 ทนายโจทก์ไม่สบาย ขอเลื่อนจำเลยไม่ค้าน ศาลอนุญาต นัดที่ 3 มีพยานโจทก์มาศาล 2 คน โจทก์ขอเลื่อน จำเลยไม่ค้านศาลอนุญาต นัดที่ 4 โจทก์จำเลยมาศาล นายพร้อมพยานโจทก์โทรเลขแจ้งศาลว่าป่วย แต่ทนายโจทก์ค้านว่าไม่ป่วย นายล่องพยานโจทก์อีกคนหนึ่งทั้งที่เซ็นทราบวันนัดไว้แล้ว ไม่มาศาลตามนัด โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ศาลทราบ โจทก์ขอให้ศาลออกหมายจับพยาน แต่ศาลสั่งให้นัดไต่สวนในวันที่ 4 ก.พ. เพื่อให้ประจักษ์ความจริงเสียก่อนออกหมายจับและนัดสืบพยานโจทก์ใหม่ในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ครั้นถึงวันที่ 4 ก.พ. 2501 คู่ความทั้งสองฝ่ายไม่มาศาลตามนัดศาลสั่งว่าไม่มีไครมาก็ไม่ต้องไต่สวน นัดที่ 5 วันที่ 5 ก.พ. พยานไม่มาโจทก์ขอให้ศาลออกหมายจับพยานอ้างเหตุ พยานหลักเลี้ยงไม่ยอมรับหมาย ศาลสั่งว่าคราวก่อนโจทก์ขอให้จับพยาน ศาลสั่งไต่สวน โจทก์ก็ไม่มา คราวนี้จะขอให้หมายจับพยานอีก ศาลเห็นว่ายังไม่สมควร จึงให้งดหมายจับและให้เลื่อนไปสืบพยานโจทก์ในวันที่ 7 มี.ค. 2501 ซึ่งเป็นวันนัดสืบพยานโจทก์ครั้งที่ 6 วันที่ 15 ก.พ. 2501 โจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่ออกหมายจับ ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับ วันที่ 18 ก.พ. 2501 โจทก์ยื่นคำร้องขอนำพนักงานศาลส่งหมายให้พยานและในวันที่ 1 มี.ค. 2501 โจทก์ยื่นคำแถลงศาลว่าโจทก์ป่วยไม่สามารถหาเงินเพื่อการส่งหมายได้ ขอเลื่อนสืบพยานโจทก์ใหม่ในวันที่ 22 มี.ค. 2501 ศาลสั่งให้โจทก์มาฟังคำสั่งในวันที่ 3 มี.ค. 2501 แล้วในวันที่ 3 มี.ค. ศาลจดยางานพิจารณาว่า ให้โจทก์มาฟังคำสั่งในวันที่ศาลนัดไว้เดิม(7 มี.ค. 2501) วันที่ 7 มี.ค. 2501 ตัวโจทก์และจำเลยทุกคนมาศาล โจทก์แถลงว่าบุตรป่วย จึงไม่ได้มาติดต่อวางเงินค่าส่งหมายเรียกพยานขอเลื่อนสืบ จำเลยคัดค้านว่าเสียเวลาและเงินทองมาก การเลื่อนคดีทุกครั้งไม่ใช่ความผิดของจำเลย เพราะจำเลยมาศาลทุกนัด ศาลไม่ควรยอม ศาลชั้นต้นสั่งว่า คราวนี้โจทก์มิได้มาจัดการนำหมายเรียกพยานไปส่งแก่พยาน ทั้งที่ศาลให้เวลาอย่างมากมาแล้ว การเลื่อนคดีทุกครั้งเป็น

ความผิดของโจทก์ พฤติการณ์ที่โจทก์ขอเลื่อนครั้งนี้เห็นว่า โจทก์มิได้มาดำเนินคดีภายในกำหนดที่ศาลสั่ง ถือได้ว่าโจทก์ได้ละทิ้งคดีของตน จึงสั่งจำหน่ายคดีโจทก์เสีย โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่า การเลื่อนคดีแต่ละครั้งไม่ใช่ความผิดของโจทก์การขอเลื่อนครั้งแรก เป็นเรื่องจำเลยกับนายประกันขอเลื่อนเพราะมารดาของจำเลยคนหนึ่งตาย จำเลยติดงานทำศพมารดา นัดที่ 2 ทนายโจทก์ไม่สบายขอเลื่อน จำเลยก็ไม่ค้ำ และศาลก็สั่งอนุญาต นัดที่ 3 แม้โจทก์ขอเลื่อน แต่ก็มีพยานโจทก์มาศาลถึง 2 คน ศาลควรจะให้สืบพยานโจทก์เท่าที่มาไปได้ แต่เมื่อจำเลยไม่ค้ำศาลก็อนุญาตให้เลื่อนไปซึ่งก็ไม่ใช่ความผิดของโจทก์ในการที่พยานมาไม่ครบ นัดที่ 4 พยานบางคนโทรเลขแจ้งว่าป่วย บางคนเซ็นทราบนัดแล้วไม่มาโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ศาลทราบ โจทก์ขอให้ศาลออกหมายจับพยาน ศาลสั่งให้ไต่สวนก่อนออกหมายจับ และให้นัดสืบพยานโจทก์ต่อไป ดังนี้ จะดำหนิว่าเป็นความผิดของโจทก์ยังไม่ได้ เพราะเห็นได้ว่าโจทก์ได้พยายามอยู่เหมือนกันที่จะให้ได้พยานมาให้ศาลสืบ ต่อมาโจทก์ยื่นคำร้องขอให้เจ้าพนักงานศาลเป็นผู้ส่งหมายให้พยานโดยโจทก์จะเป็นผู้นำและก็ปรากฏว่าส่งหมายให้พยานได้ทุกคน คงขาดเพียงนายล่องคนเดียว เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้มีการส่งหมายให้แก่พยานโจทก์เพื่อให้พยานมาเบิกความในวันต่อไปเสียใหม่แล้ว ในวันนัดไต่สวนเพื่อออกหมายจับพยานจึงไม่มีคู่ความมาศาล ซึ่งก็ไม่ใช่ความผิดของโจทก์อีกเช่นเดียวกันเพราะการออกหมายนัดให้พยานมาเบิกความในวันต่อไปนั้นก็เท่ากับให้โอกาสพยานอีกครั้ง การไต่สวนเพื่อออกหมายจับก็ย่อมไม่จำเป็นซึ่งโจทก์อาจเข้าใจเช่นนี้ก็ได้ จึงไม่ได้มาศาล แต่เมื่อถึงวันนัดพยานโจทก์ไม่มาศาลอีก โจทก์ร้องขอให้ศาลออกหมายจับพยาน อ้างเหตุพยานหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับหมาย แต่ศาลกลับดำหนิโจทก์โดยยกเหตุที่โจทก์ไม่มาในวันนัดไต่สวนแล้วกลับสั่งเลื่อนสืบไปอีก ทั้งที่ไม่ใช่ความผิดของโจทก์แต่อย่างใด ก่อนถึงวันนัดโจทก์แถลงให้ศาลทราบว่าโจทก์ป่วย ไม่สามารถหาเงินเพื่อการส่งหมายได้ ขอเลื่อน แทนที่ศาลจะสั่งอนุญาตหรือไม่ กลับให้โจทก์รอฟังคำสั่งในวันนัดสืบพยาน ครั้นถึงวันนัด ศาลกลับสั่งจำหน่ายคดีเสีย กรณีดังกล่าวมา ศาลฎีกาเห็นว่ายังถือไม่ได้ว่าเป็นความผิดของโจทก์ จึงพิพากษาให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และคำสั่งศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการพิจารณาพิพากษาต่อไปตามรูปคดี

องค์คณะ

เชื้อ คงคากุล · สัญญา ธรรมศักดิ์ · สุทธิวาหนฤพุดิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/306/2503>